



## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Marianny Reiffovej v právnej veci žalobkyne: **M. K.** narodená X., bytom D. V. č. X. zastúpená JUDr. Dušanom Motúsom, advokátom, Advokátskej kancelárii so sídlom Prievidza, Hviezdoslavova ul. č. 3 proti žalovanému: **Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave**, pracovisko v Žiline, ul. J. M. Hurbanu č. 16, o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 27. septembra 2011, č. AZ/2011/01954-04, o peňažný príspevok na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 22. februára 2012, č.k. 13S/116/2011-39, takto

### r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 22. februára 2012, č.k. 13S/116/2011-39, **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyňa **nemá** právo na priznanie náhrady trov odvolacieho konania.

### O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 22. februára 2012 č.k. 13S/116/2011-39 podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 27. septembra 2011, č.j. AZ/2011/01954-04, ktorým zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, odbor sociálnych vecí a rodiny, pracovisko Nováky z 19. júla 2011, číslo 2011/00862/05/PEA, ktorým podľa § 40

ods. 1, ods. 7, ods. 12, § 45 ods. 3 a § 18 ods. 8 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 447/2008 Z.z.") a § 2 písm. a) zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o životnom minime“) zvýšil žalobkyni peňažný príspevok na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorou je K. M., narodený X., bytom D. V. č. X. na sumu 202,74 € mesačne s účinnosťou od 1. júla 2011.

Súd prvého stupňa po preskúmaní rozhodnutia žalovaného zistil, že správne orgány postupovali pri výpočte výšky peňažného príspevku na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím v súlade so zákonom č. 447/2008 Z.z. Žalobkyňa nespochybnila výpočet príspevku na opatrovanie. Poznamenal, že nie je predmetom súdneho preskúmania skutočnosť, či výška peňažného príspevku na opatrovanie je alebo nie je dostačujúca na pokrytie životných potrieb a zvýšených finančných nákladov ťažko zdravotne postihnutej osoby, ako aj fyzickej osoby, ktorá sa o túto osobu stará. K návrhu právneho zástupcu žalobcov, aby súd konal v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) OSP a postúpil vec na zaujatie stanoviska Ústavnému súdu Slovenskej republiky, krajský súd uviedol, že nedospel k záveru, že by príslušné ustanovenia zákona č. 447/2008 Z.z. boli v rozpore Ústavou Slovenskej republiky, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Zákon č. 447/2008 Z.z. upravuje podmienky poskytovania peňažných príspevkov na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a tieto podmienky a kritériá nie sú v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Krajský súd mal za to, že správne orgány postupovali správne, keď v danom prípade rozhodli o zvýšení výšky peňažného príspevku na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím na sumu 202,74 € mesačne.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a neúspešnej žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa odvolanie. Namietala, že krajský súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, avšak jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v tom, že oba správne orgány pri svojom rozhodovaní aplikovali § 40 ods. 7 a ods. 13 zákona č. 447/2008 Z.z., ktorý je podľa názoru žalobkyne v rozpore

s Ústavou Slovenskej republiky, pretože ho považuje za diskriminačný a porušujúci zásadu rovnosti. Výška opatrovateľského príspevku je príliš nízka a nepostačuje na pokrytie nevyhnutných potrieb. Žalobkyňa s manželom zanechala kvôli opatrovaniu zdravotne ťažko postihnutých detí svoje pôvodné zamestnania, opatrovanie považujú za prácu vykonávanú 24 hodín denne a výška príspevku na opatrovanie by teda mala podľa ich názoru zodpovedať primeranej mzde za takúto prácu. Podrobne opísala svoju zúfalú finančnú situáciu, do ktorej sa dostali preto, lebo chceli v maximálnej možnej miere pomôcť svojim zdravotne postihnutým deťom, túto situáciu sa usilujú riešiť už viac ako 10 rokov prostredníctvom rôznych orgánov a inštitúcií Slovenskej republiky a aj z tohto dôvodu sa rozhodli podať žalobu na súd. Ďalej uviedla, že v dôsledku zvyšovania platieb za služby poskytované Domovom sociálnych služieb D. v P. sa tieto služby stali nedostupnými pre deti, ktoré sa nemôžu zapojiť do spoločnosti tak, ako by im to umožňoval ich zdravotný stav. Navrhovala preto, aby odvolací súd podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP postúpil vec ústavnému súdu. Súčasne žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že v odvolaní žalobkyne nie sú uvedené žiadne nové skutočnosti, výpočet výšky peňažného príspevku na opatrovanie je v súlade so zákonom č. 447/2008 Z.z. a túto skutočnosť nespochybnila žalobkyňa v žalobe ani v odvolaní. O zvýšení peňažného príspevku mohli rozhodnúť len v medziach citovaného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 250s OSP) bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250l ods. 2 v spojení s § 250ja ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

Žalobkyňa sa domáhala preskúmania zákonnosti právoplatného rozhodnutia žalovaného podľa piatej časti druhej hlavy OSP, ktorým žalobkyňi ako poberateľke peňažného príspevku bol tento príspevok zvýšený na základe zákonnej úpravy vykonanej opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 194/2011 Z.z. o úprave súm životného minima, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2011, zo sumy 185,38 € na 189,83 €. Opatrenie bolo vydané podľa § 5 ods. 6 zákona o životnom minime.

Ďalej v preskúvanom rozhodnutí bola aplikovaná zmena v § 40 ods. 12 zákona č. 447/2008 Z.z. (od 1. júla 2011) ohľadne zníženia peňažného príspevku na opatrovanie o sumu, ktorou príjem fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím je vyšší ako 1,4-násobok sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu (predtým 1,3- násobok sumy životného minima).

Odvolaací súd rovnako, ako súd prvého stupňa nezistil rozpor preskúvaného rozhodnutia so zákonnou úpravou peňažného príspevku na opatrovanie, ktorý rozpor napokon žalobkyňa nenamietla ani v odvolaní. Súd prvého stupňa sa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe, s ktorými sa odvolací súd stotožnil.

K tomu len poznamenáva, že úlohou súdu v správnom súdnictve je preskúmať, podľa piatej časti druhej hlavy OSP, či rozhodnutie správneho orgánu zodpovedá zákonu.

Žalobkyňa v žalobe ako aj v odvolaní žiadala, aby súd využil svoje práva uvedené v § 109 ods. 1 písm. b/ OSP, podľa ktorého súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Odvolaací súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že nie sú dané zákonné podmienky pre to, aby súd podal návrh ústavnému súdu podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, pretože v konaní nebola položená otázka, ktorú by súd nebol v tomto konaní oprávnený riešiť. Predmetom preskúmania nebolo ani rozhodnutie správneho orgánu vydané na základe všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý vydáva ministerstvo prípadne ostatný ústredný orgán štátnej správy.

Na základe týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu a žalovaný rozhodol v súlade so zákonom.

Najvyšší Súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Trenčíne potvrdil podľa 250ja ods. 3 druhá veta OSP v spojení s § 219 ods. 2 OSP ako vecne správny.

Podľa § 250k ods. 1, prvá veta OSP, ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania.

Žalobkyňa v odvolacom konaní nebola úspešná, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konanie (§ 250k OSP).

**Poučenie:** Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. júna 2013

**JUDr. Elena Zavadská**, v.r.  
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :  
Mária Kráľová